

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa M. O.

przeciwko G. w W.

o ustalenie istnienia stosunku pracy, odszkodowanie, ustalenie istnienia
świadcstwa pracy i zadośćuczynienie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 10 września 2025 r.,

skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 21 lipca 2023 r., sygn. akt XXI Pa 61/23,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania bez
obciążania skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Warszawie XXI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, wyrokiem z 21 lipca 2023 r., XXI Pa 61/23, w sprawie z powództwa M. O. przeciwko G. w W. o ustalenie istnienia stosunku pracy, odszkodowanie, ustalenie nieistnienia świadctwa pracy i zadośćuczynienie, oddalił apelację powódki oraz apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie z 20 listopada 2020 r., VII P 31/18, w punkcie 1. zasądającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 9.449,77 zł tytułem odszkodowania; w punkcie 2. oddalającego

powództwo w pozostałym zakresie; w punkcie 3. znoszącego wzajemnie koszty postępowania między stronami.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiodła powódka. Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście uzasadnionej. W dalszej części skargi wskazała jednak, że wnosi o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁴ §1 pkt 3 k.p.c. w związku z art. 398⁹ §1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując na „potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, tj. art. 53a ust. 2 ustawy o służbie cywilnej w związku z art. 70 § 1 i 1¹ k.p. w zakresie formy odwołania ze stanowiska, a mianowicie czy można uznać, iż oświadczenie woli o odwołaniu ze stanowiska może być złożone w sposób domniemany na podstawie charakteru i okoliczności spotkania bez złożenia takiego oświadczenia w formie ustnej i pisemnej, skutkującego brakiem wiedzy o odwołaniu, co ma negatywne konsekwencje dla drugiego stosunku pracy, a mianowicie zatrudnienia na podstawie mianowania (w MSWiA), gdzie został udzielony mojej osobie urlop bezpłatny. Uznając, iż mogło dojść do odwołania mojej osoby ze stanowiska w sposób domniemany na podstawie charakteru i okoliczności spotkania z dyrektorem generalną i naczelnik kadr, czy w świetle ustaleń Sądów obu instancji, iż mój stan zdrowia nie pozwalał na rozumienie złożonego oświadczenia o odwołaniu ze stanowiska należało uznać moją nieobecność w pracy od dnia 3 października 2017 r. potwierdzoną zwolnieniem lekarskim za usprawiedliwioną i czy należało uznać w świetle uregulowań art. 72 § 1 k.p., iż do odwołania doszło w okresie mojej usprawiedliwionej nieobecności, zatem okres wypowiedzenia winien biec po moim powrocie ze zwolnienia lekarskiego, na którym ostatecznie przebywałam do końca grudnia 2017 r.”. Dalej powódka wskazała, że „powyższe zagadnienie prawne ma istotne znaczenia dla rozpoznania niniejszej sprawy i wpływ na wyniki przedmiotowej sprawy, albowiem w sytuacji uznania, iż okres wypowiedzenia stosunku pracy zawartego na podstawie powołania, winien zacząć biec po moim powrocie do pracy w styczniu 2018 r., tym samym okres wypowiedzenia winien upłynąć z końcem lutego 2018 r. Przyjmując powyższą wykładnię uregulowania art. 72 §1 k.p. będzie ona miała wpływ na sprawę w zakresie błędnej informacji o terminie upływu okresu wypowiedzenia, przekazanej drugiemu pracodawcy MSWiA, tj. zamiast z dniem 30 listopada 2017 r., będzie to data 28 lutego 2018 r.

oraz w zakresie zasądzenia niewypłaconego mojej osobie wynagrodzenia, tj. za miesiące grudzień 2017 r. oraz styczeń i luty 2018 r.” Na koniec podkreśliła, że przedstawione zagadnienie prawne ma istotne znaczenie dla rozwoju praw i dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o wydanie postanowienia w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Zgodnie z utrwaloną judykaturą, wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy powinny być zatem przez stronę skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymagania z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś szczegółowo podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazała, że skarga jest oczywiście uzasadniona, następnie powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., i wskazał na potrzebę wykładni art. 53a ust. 2 ustawy o służbie cywilnej w związku z art. 70 § 1 i 1¹ k.p.

Sąd Najwyższy wskazywał już wielokrotnie, że istotne zagadnienie prawne, jako podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter doniosły z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nie może być rozwiązane w świetle dotychczasowego orzecznictwa. Jego wyjaśnienie powinno się bowiem przyczynić do rozwoju prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 26

października 2023 r., I CSK 76/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1374/23; z 3 października 2023 r., I CSK 2591/23; z 15 września 2023 r., I CSK 4360/22). Analogiczne wymaganie stawia się również potrzebie dokonania wykładni określonego przepisu prawa. W ramach tej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania należy przedstawić i uargumentować nierozwiązany jeszcze problem lub nieujednoliconą jeszcze rozbieżność orzecznictw. Jeżeli zaś wykładnia tego przepisu została już dokonana lub ujednolicona, niezbędne jest podanie dodatkowej argumentacji, dlaczego ustalona linia orzecznictwa wymaga zmiany (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 25 października 2023 r., I CSK 2989/23; z 27 września 2023 r., I CSK 4679/22, z 17 sierpnia 2023 r., I CSK 5668/22).

Tymczasem skarżąca przedstawiła zagadnienia o bardzo szczegółowej, wręcz kazuistycznej treści, odnoszące się wyłącznie do stanu faktycznego niniejszej sprawy i pozbawione waloru uniwersalności. Zagadnienie prawne powinno zaś cechować się istotnością, czyli być doniosłe z uwagi na rangę zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczenia wykraczającego poza potrzeby rozstrzygnięcia sprawy, w której wniesiono skargę. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącą odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia.

Dodatkowo wskazać należy, że przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c. wykluczają się, gdyż skarga kasacyjna nie może być uznana za oczywiście uzasadnioną, jeżeli o występowaniu tej przesłanki miałoby świadczyć naruszenie przepisów prawa, których wykładnia nasuwa tak duże wątpliwości, że konieczne jest ich wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy w ramach sformułowanego w tej sprawie zagadnienia prawnego. Nie można bowiem twierdzić, że skarga jest oczywiście uzasadniona - co oznacza oczywistą bezzasadność zaskarżonego orzeczenia, a więc niewymagającą jakichkolwiek dociekań lub analiz, a jednocześnie wskazywać na istnienie potrzeby wykładni przepisów - wymagającej z natury rzeczy pogłębionych rozważań. (zob. np. postanowienia SN z 10 października 2023 r., III USK 153/22; z 26 września 2023 r., III USK 274/22 oraz z 8 sierpnia 2023 r., I PSK 26/23).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., o kosztach postępowania orzekając w zgodzie z art. 102 k.p.c. ze względów natury społecznej.

[a.ł.]